

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/83/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7614207865
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7614207865.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v právnej veci žalobcu Q. G. V. s.r.o. , M., Q. XX, IČO: XX XXX XXX, zast. AK F.. L. G., s.r.o. M., Z. XX, proti žalovaným: X/Kataríne Z., nar. X.X.XXXX a 2/ W. Z., nar. X.X.XXXX, obaja bytom X., Q. XXX/XX, zast. AK F.. Q. R., s.r.o. Z. XX, Z., o zaplatenie 1.389,06 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 11C/143/2014-58 z 25.9.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca je povinný nahradiť žalovaným v 1/ a 2/ rade trovy odvolacieho konania 43,73 eur na účet právneho zástupcu žalovaných do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ na účet ich právneho zástupcu trovy konania 475,53 eur a to do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podaným návrhom domáhal od žalovaných 1,2 zaplatenia sumy 1.389,06 eur a úroku z omeškania vo výške 9% ročne počnúc od 26.9.2012 do zaplatenia a to spoločne a nerozdielne a trovy konania. Uviedol, že dňa 22.12.2009 bola medzi účastníkmi konania uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej v I. rade úver vo výške 1.427,34 Eur. Žalovaný v 2. rade podpísal predmetnú zmluvu ako spoludlžník. Poskytnutý úver spolu s úrokom sa žalovaná zaviazala splatiť v 30-tich mesačných splátkach po 87,23 Eur v termínoch splatnosti dohodnutých v zmluve. Na základe žiadosti sa účastníci dohodli na odklade splátok č. 11,12,13 a tieto sa žalovaná zaviazala splatiť ako splátky č. 31,32,33. Žalovanej v 1. rade bol následne dňa 29.12.2011 poskytnutý revolving vo výške 1570,14 Eur, ktorý sa táto zaviazala splácať v 18-tich mesačných splátkach vo výške 87,23 Eur v termínoch splatnosti dohodnutých podľa nového splátkového kalendára. Žalovaná sa dostala do omeškania so splátkou č. 6 a žalobcovi ku dňu uplatnenia práva žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka t.j. do okamžitej splatnosti úveru zaplatila iba sumu 2267,98 Eur. Vzhľadom k tomu, že žalovaná bola v omeškaní s úhradou splátky č. 30 o viac ako tri mesiace, bolo jej doručené oznámenie o uplatnení práva veriteľa podľa §565 Občianskeho zákonníka, t.j. okamžitá splatnosť úveru z dôvodu omeškania. Oznámenie bolo žalovanej doručené dňa 10.9.2012. Celková suma neuhradených splátok činila 1919,- Eur dňa 26.9.2012. Zároveň si uplatnil aj úrok z omeškania.

Platobný rozkaz vydaný dňa 28.5.2014 č.k. 11Ro/123/2014-20, proti ktorému podal v zákonnej lehote odpor právny zástupca žalovaných sa zrušil v celom rozsahu. Konštatoval prvostupňový súd, že žalobca ani jeho právny zástupca sa na pojednávanie nedostavili, neprítomnosť na pojednávaní písomne ospravedlnili a rovnako sa na pojednávanie nedostavili žalovaní v 1/ a 2/ rade, ich neprítomnosť

ospravedlnil právny zástupca, preto súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pojednával v ich neprítomnosti.

Žalovaní 1,2 v podanom odpore a následne aj ich právny zástupca na pojednávaní uviedli, že zmluva, ktorú uzavreli so žalobcom nemá podstatné náležitosti vyžadované §4 ods. 2 Zák. o spotrebiteľských úveroch. Jednak v nej absentujú podmienky upravujúce čerpanie úveru, teda či má íť o čerpanie hotovostné, bezhotovostné, čiastkové alebo jednorázovo, nie je v nej uvedená konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, predovšetkým teda, vzhľadom k tomu, že ide o kombinovanú zmluvu v časti spotrebiteľského úveru, chýba údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nie je z nej evidentné, akým spôsobom sa splátky započítavajú do istiny, resp. do jej príslušenstvá. V časti o revolvingovom úvere absentuje údaj o priemernej percentuálnej miere nákladov ako aj údaj o výške splátok, termíne. Zákon vyžaduje, aby tieto náležitosti boli uvedené v zmluve, nepostačuje ich oznámenie vo všeobecných obchodných podmienkach alebo v nejakých oznámeniach, formulároch a pod.. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorého formulácia znie: „zmluva musí obsahovať“. Konštatovali, že tieto náležitosti sú obligátornými náležitosťami zmluvy, absencia ktoréhokoľvek z nich spôsobuje podľa § 4 ods. 3 cit. zákona bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru. Zároveň právny zástupca žalovaných poukázal na skutočnosť, že výška odplaty, ktorá bola v zmluve dojednaná je takisto v rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Obč. zákonníka a v zmysle ustálenej judikatúry i s dobrými mravmi. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov 3Co/3/2011, resp. Krajského súdu Trenčín 17Co/313/2010, kde odplata poskytovaná nebankovými subjektmi musí byť porovnateľná s odplátou, aká je požadovaná v bankách, v tomto konkrétnom prípade výška predstavuje až 70% z poskytnutého úveru, pričom v tom období sa odplata v bankách pohybovala asi vo výške 20% z úveru. Poukázali na rozpor údajov uvedených žalobcom v žalobe, kde bolo uvedené, že úver bol poskytnutý žalovaným vo výške 1.427,34 Eur a revolving vo výške 1.570,14 eur, pričom pravdou je, že klientom bola titulom revolvingu poskytnutá suma 706,60 eur, ostatné činila odplata v prospech žalobcu. Súhrne poskytnutá bola teda žalobcom iba suma 2.133,94 eur a podľa karty klienta, ktorá bola predložená právnym zástupcom žalobcu uhradili žalovaní v prospech žalobcu sumu 2.797,98 Eur. Teda o 664,04 Eur viac ako bola istina úveru a revolvingu. Vo výške tejto sumy teda došlo zo strany žalobcu k bezdôvodnému obohateniu. Zároveň poukázal na ustanovenie § 3 ods. 10 Zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase poskytnutia úveru s tým, že výška odplaty nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády. Žalovaní sa tejto neplatnosti dovolávajú v súlade s ustanovením § 3 ods. 11 cit. zákona a v súlade s ust. § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 238/2008. Navyše v uvedenom prípade ide o formulárovú zmluvu, ktorá bola pripravená žalobcom vopred, žalovaní nemali možnosť akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť obsah zmluvy, prípadne ďalších zmluvných dojednaní, taktiež zložitost' uvedenia už len základných údajov zmluvy o revolvingovom úvere a malé písmo zmluvy neumožňovalo žalovaným posúdiť ustanovenia zmluvy a taktiež prípadnú výhodnosť alebo nevýhodnosť poskytnutého úveru. Poukázal aj na to, že údaje žiadosti mali byť v zmysle § 3 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch oboznámené pred uzavretím zmluvy, pričom táto povinnosť žalobcom splnená nebola. Uvedené vyplýva z toho, že zmluva bola zo strany žalovaných podpísaná dňa 17.12.2009, pričom oznámenie veriteľa o schválení úveru ako aj formulár zmluvných podmienok boli žalobcom vyhotovené 22.12.2009.

Prvostupňový súd vykonaným dokazovaním (oboznámení stanoviska žalovaných a právneho zástupcu, oboznámením sa so zmluvou o revolvingovom úvere, zmluvnými dojednaniami k nemu, oznámením veriteľa o schválení dlhu, karty klienta, oznámení o zosplatnení i obsahom celého spisu) zistil, že dňa 22.12.2009 účastníci konania uzavreli zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru č. XXXXXXXXXXXX. Z úverovej zmluvy bolo zistené, že žalobca poskytol žalovanej v I. rade úver vo výške 1.427,34 Eur, ktorý sa táto zaviazala splácať v mesačných splátkach po 87,23 Eur po dobu 30 mesiacov, splatných v dohodnutom termíne splatnosti. Žalovaný v 2. rade podpísal zmluvu ako spoludlžník. V zmluve je uvedená zmluvná odmena veriteľa vo výške 1.189,67 Eur a v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je uvedená zmluvná odmena 1.330,98 Eur, odplata za odklad úveru 141,31 Eur. Zmluva obsahuje aj RPMN vo výške 68,88 %, priemernú RPMN 48,96 %. V zmluve je ďalej uvedená ročná úroková sadzba úveru 68,84% a ročná úroková sadzba revolvingu 67,54%. Zmluva o poskytnutí revolvingového úveru v časti 8.1 upravuje záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 141,31 Eur a za poskytnutie služby odkladu splatnosti splátok revolvingového úveru 77,08 Eur v prípade, že dlžníkovi bude revolving poskytnutý. Podľa čl. 13 zmluvy, neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú zmluvné dojednania. Podľa čl. 14 bod 14.1 veta prvá, zmluvných dojednaní v prípade omeškania dlžníka s úhradou splátky úveru alebo jej časti je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi zmluvnú pokutu odstupňovanú podľa dĺžky omeškania.

Podľa žalobcom predloženej karty klienta bol žalovanej reálne vyplatený úver v celkovej výške 1.286,03 Eur, z poskytnutého úveru 1.427,34 Eur a vrátane revolvingu suma 1.915,54 Eur. Žalovanou bola splatená suma 2.797,98 Eur a zostáva doplatiť 1.389,06 Eur. V tejto sume je obsiahnutý poplatok rozhodcu 83,00 Eur a poplatok právnika 190,02 Eur. Podaním zo dňa 4.9.2012 žalobca zaslal žalovanej oznámenie o zosplatnení z dôvodu omeškania úhrady splátok č. 30,31,32 v celkovej výške 261,69 Eur s tým, že omeškanie na najstaršej splátke je 74 dní a v prípade omeškania s akoukoľvek splátkou o viac ako tri mesiace, sa stanú splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti.

Citujúc ust. § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 1, 3, 5, 6 Občianskeho zákonníka, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, § 4 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona a § 39 Občianskeho zákonníka, uzavrel, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanou v 1. rade ako dlžníkom a žalovaným v 2. rade ako spoludlžníkom, bola dňa 22.12.2011 uzavretá zmluva o poskytnutí revolvingového úveru, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Z obsahu zmluvy je totiž zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalobcom, ktorej obsah (pripravenú predtlač) nemali žalovaní možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Zmluvu uzavreli žalovaní ako fyzické osoby - nepodnikatelia. Vzhľadom na účel uzavretia zmluvy a to poskytnutie spotrebiteľského úveru, kedy pri poskytnutí úveru bolo žalovaným poskytnuté tlačivo zmluvy vrátane zmluvných dojednaní je otázne, či žalovaní mali dostatok času a možnosť oboznámiť sa s celým obsahom zmluvy a pochopiť význam podmienok v nej uvedených. Skutočnosť, že žalovaní zrejme nemali reálne možnosť oboznámiť sa podrobne s obsahom zmluvy, nikto im jednotlivé body zmluvy nevysvetlil a text zmluvy im nebol jasný a teda žalobca konal v rozpore s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, vyplýva zo samotnej zmluvy, ktorá bola žalovanými podpísaná dňa 17.12.2009 a oznámenia veriteľa o schválení úveru, ktoré je datované až dňom 22.12.2009 a až následne bolo teda žalovaným 1,2 doručené. Táto skutočnosť je zrejماً aj z toho, že zmluva, ale predovšetkým Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere, sú písané malým nahusteným písmom, pričom ide o pomerne dlhý text obsahujúci množstvo odbornej právnej terminológie.

Súd mal za to, že dokazovaním bolo tiež preukázané, že na základe uvedenej zmluvy bol žalovanej v 1. rade poskytnutý úver vo výške 1.427,34 Eur, z čoho ako vyplýva z karty klienta, jej bola reálne vyplatená suma 1.286,03 Eur a revolving 1.570,14 Eur, z čoho jej bola reálne poskytnutá suma 706,60 Eur. Žalovaná mala žalobcovi zaplatiť za úver odplatu 1.330,98 Eur, odplatu za odklad splátok 141,31 Eur a odplatu za revolving 863,61 za každý poskytnutý, (oznámenie veriteľa o schválení úveru čl. 6 spisu), pričom poskytnutý úver bol 1.427,34 Eur, vyplatený 1.286,03 Eur, revolving bol poskytnutý vo výške 1.570,14 Eur vyplatený 706,60 Eur a odplata z úveru i z revolvingu predstavovala sumu, ktorá viac ako 100 % presahuje výšku poskytnutého úveru a revolvingu samostatne. Súd považuje takúto odplatu ako dohodnutú zmluvnú podmienku za absolútne neprijateľnú a odporujúcu dobrým mravom. Za neprijateľnú a odporujúcu dobrým mravom považuje aj zmluvné dojednanie o výške poplatku za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru vo výške 141,31 Eur a za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu 77,08 Eur. V tejto súvislosti poukazuje aj na to, že priemerná hodnota RPMN za III. štvrtrok 2009 (štvrtrok predchádzajúci poskytnutiu úveru) u spotrebiteľských úveroch vo výške do 1.500,00 Eur s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov predstavovala 48,96%. RPMN úveru poskytnutého žalovanej túto značne prevyšuje. Ročná úroková sadzba úveru uvedená v zmluve vo výške 68,84% taktiež značne prevyšuje priemerné úrokové miery bánk zistených z internetovej stránky Národnej banky Slovenska. Preto súd poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého odplata podstatne nesmie presahovať odplatu obvykle požadovanú bankami za potrebné úvery.

Okrem sumy reálne žalovaným 1,2 vyplatenej 1992,63 Eur (úver 1286,03 + revolving 706,60, v karte klienta je dokonca uvedená len suma 1915,54 Eur,) by teda žalovaní museli žalobcovi zaplatiť (úver + úroky za celú dobu čerpania úveru, odplatu za úver a revolving ako aj odplatu za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1. písm. a/ zmluvy) sumu 4187,04 Eur.

Súd ďalej poukázal na ustanovenie §3 ods. 5 a tiež ustanovenia §4 ods. 2,3 Zákona č. 258/2001 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy, podľa ktorých pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere

musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa §4 prostredníctvom ustanoveného vzoru formulára, čo v tomto prípade splnené nebolo a tiež že zmluva musí obsahovať údaje požadované vyššie citovaným ustanovením zákona, pričom tu sa súd stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalovaných 1,2, že údaje požadované §5 ods. 2 písm. e, g, a i, v predmetnej zmluve absentujú. Zo strany veriteľa t.j. žalobcu v tomto konaní nebolo preukázané splnenie tejto povinnosti a preto aj podľa §4 ods. 3 uvedeného zákona je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

V konaní nebolo sporné, že žalovaná v 1. rade uhradila žalobcovi 2797,98 Eur, čo vyplýva z predloženej karty klienta. Z uvedeného teda vyplýva, že celková suma, ktorú žalovaná v 1. rade uhradila žalobcovi t.j. 2797,98 Eur prevyšuje sumu, ktorú poskytol žalobca podľa karty klienta 1915,54 Eur. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, preto súd konštatuje, že suma, ktorú žalobca poskytol žalovaným 1,2 bola nimi aj riadne uhradená, a preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a a žalovaným 1,2 priznal ich náhradu v sume 475,53 Eur. Trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalovaných 1,2, kde práv. zástupcovi vzniká nárok na odmenu za zastupovanie dvoch osôb vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za každý z úkonov právnej služby (základná sadzba činí 71,37 Eur znížená o 50% činí 35,69 Eur), za tri úkony právnej služby (2 x 35,69 Eur) po 71,38 Eur (príprava a prevzatie, odpor, účasť na pojednávaní dňa 25.9.2014), za jeden úkon právnej služby (odvolanie proti rozhodnutiu ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, sadzba znížená na jednu štvrtinu) (2x 17,85 Eur) po 35,70 Eur (podanie odvolania proti výzve na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor,) 8x režijný paušál (2 x 4) po 8,04 Eur, t.j. 64,32 Eur. Ďalej trovy pozostávajú z hotových výdavkov a to cestovného motorovým vozidlom na pojednávanie dňa 25.9.2014 Z. - V. S. W. a späť 54,17 Eur a náhrady za stratu času 8 x 13,40 (za každú začatú polhodinu) spolu 107,20 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. e) v spojení s ust. § 205a ods. 1 písm. b) O.s.p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c), písm. d) a písm. f) O.s.p. a navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie, alternatívne aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Žalobca namieta, že závery súdy porovnávajúce výšku úveru a výšku odplaty (vyčíslenú za celú dobu trvania úverového vzťahu) sú zavádzajúce a po vecnej stránke nesprávne a namieta arbitrárne závery o tom, že odplata viac ako 100% presahuje výšku poskytnutého úveru, keďže je nesprávnym postupom, aby sa odplata za požičanie peňažných prostriedkov na dobu viac ako jeden rok porovnávala v absolútnom vyčíslení s hodnotou úveru. Rovnako nie je v súlade so zákonom ani to, aby cena plnenia predstavovala neprijateľnú podmienku. Cena plnenia v tomto prípade je odplata za požičanie peňažných prostriedkov. Tomuto zodpovedá aj úprava v ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktorá otázku odplaty za požičanie peňažných prostriedkov upravuje samostatne.

Z odôvodnenia súdu vyplýva, že súd ani len neaplikoval na posúdenie primeranosti výšky odplaty znenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ktoré bolo účinné v čase uzavretia zmluvy a citujúc ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (22.12.2009) uviedol, že platilo, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy.

Na základe zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX bol poskytnutý úver, ktorý ma charakter spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001 Z.z. Na základe toho sa potom v zmysle ustanovenia 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka malo aplikovať vo veci posúdenia odplaty za požičanie peňažných prostriedkov ustanovenie § 3 ods. 10 a 11 uvedeného zákona č. 258/2001 Z.z.

Citujúc ust. § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, podľa ktorého odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť výšku ustanovenú nariadením vlády; § 3 ods. 11 uvedeného zákona, podľa ktorého ak je zmluva o spotrebiteľskom úvere v rozpore s ustanovením odseku 10 v tom, že odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru prevyšuje výšku ustanovenú nariadením vlády vydaným podľa odseku 10,

je neplatná v rozsahu, v ktorom odporuje tomuto ustanoveniu, ak sa ten, kto je takouto zmluvou dotknutý, neplatnosti dovoľá, ako aj ust. § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 238/2008 Z.z. ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru; že výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru, s výnimkou podľa odseku 2, nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona, a súčasne nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá štvornásobku hodnoty váženého priemeru priemerných hodnôt ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernej úrokovej miery za všetky typy spotrebiteľských úverov platnej ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zverejnenej podľa § 7a ods. 2 zákona uviedol, žalobca, že maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere (výška úveru, doba splatnosť), bola v zmysle uvedeného 77,76 %, teda, že výška odplaty dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere neprevyšuje tú maximálnu odplatu, akú právna úprava relevantná v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere pripúšťala, a teda nemôže ísť o žiadny rozpor so zákonom. Je preto logicky vylúčeným aj to, aby výška odplaty bola v rozpore s dobrými mravmi. Ak zákon v otázke odplaty výslovne vymedzil určitú prípustnú hranicu odplaty (z hľadiska jej výšky), potom takto vymedzená hranica nemôže byť negovaná cez právne neurčitý pojem dobrých mravov, keďže osobitná úprava maximálne prípustnej výšky odplaty má aplikačnú prednosť pred všeobecnou úpravou (ako súd dobré mravy).

Ratio legis tejto úpravy bolo regulovať celkové náklady (t.j. súhrn uvedených položiek ako celku). Regulovanie len jednotlivých zložiek by viedlo / mohlo viesť k tomu, že síce každá z týchto jednotlivých zložiek (vstupujúca do celkových nákladov) by aj mohla byť primeraná, no neprimeraný by bol už ich súhrn. Ak celkové náklady sú tvorené len jednou položkou, ako v tomto prípade, a i vtedy prichádza do úvahy ich posudzovanie cez ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Argumentácia výškou úrokovej sadzby je nesprávnou a na jej základe nie je možné s ohľadom na relevantnú právnu úpravu v čase uzavretia zmluvy posudzovať výšku odplaty.

Ďalej uviedol žalobca, že v pomeroch prejednávanej veci je podstatné, že celkové náklady sú tvorené len úrokom. Postupu konajúceho súdu a napadnutému rozsudku však nie je objektívne možné porozumieť, keďže súd nevychádzal z príslušnej právnej úpravy. V nadväznosti na to poukázal na rozhodnutie sp.zn. I ÚS 265/05.

Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj príslušné právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Už zo zásady iura novit curia („súd pozná právo“) možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami a aplikovateľnými na konkrétny prípad. Uvedené nebolo v postupe súdu dodržané a napadnutý rozsudok tak v zmysle spomenutého rozhodnutia ústavného súdu vykazuje prvky arbitrárnosti.

V tejto prejednávanej veci prípad rozporu výšky odplaty za úver podľa zmluvy o revolvingovom úvere so žiadnym zákonom nenastal.

Prípustnosť predloženia pripojených listín odôvodňuje navrhovateľ ust. § 205a ods. 2 písm. b) a písm. d) Občianskeho súdneho poriadku. Jednoznačne totiž preukazujú nedostatky a vady v postupe súdu a jeho rozhodnutí. Navrhovateľ ale tvrdí, že uvedené mal súd brať do úvahy ex offio, lebo to vyplýva z aplikácie príslušnej právnej normy (ktorá maximálnu výšku odplaty stanovila).

Navrhovateľ namieta aj posúdenie poplatku za poskytnutie služby (samostatne dojednanej a individuálne uzavretej) odkladu splátok úveru ako neprijateľnú podmienku.

Dohoda o poskytnutí služby a jej vznik nie sú podmienkou a ani predpokladom či už pre uzavretie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere alebo pre poskytnutie úveru. Ide o fakultatívnu možnosť, ktorú dlžník môže, ale nemusí uzavrieť. Uvedené vyplýva z bodu 8.6. zmluvy. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj grafické rozlíšenie Dohody o poskytnutí služby od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Dohoda o poskytnutí služby je zároveň individuálnym dojednaním, a to nielen pokiaľ ide o jej vznik, ale aj pokiaľ ide o výšku odplaty. Názor súdu o neprijateľnosti odplaty v zmysle Dohody o poskytnutí služby odporuje aj ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko odplata za poskytnutie služby je cenou plnenia, preto nemôže byť v zmysle generálnej klauzuly považovaná za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Zákon žiadny odklad splátok neupravuje a už vôbec nie, že by bolo povinnosťou veriteľa ho poskytnúť, ak o to dlžník požiada a to bezodplatne. Nie je zrejmé a odporuje podstate veci, ako môže byť dojednanie dohody o odplatnom poskytnutí služby a odplaty podľa nej v neprospech spotrebiteľa a súčasne predstavovať hrubú nerovnováhu v jeho neprospech.

Význam dohody o poskytnutí služby je potrebné vykladať z hľadiska obsahu podľa nej založených práv a povinností. Z dohody je zrejmé, že sa ňou pre dlžníka vytvára zmluvný nárok na odklad splatnosti splátok. Význam tohto odkladu treba vidieť nielen z hľadiska posunutia splatnosti odložených splátok, ale aj z hľadiska vyhnutia sa zákonným dôsledkom v prípade ich nesplnenia.

Odklad splátok sa neposkytuje automaticky, ale až na základe podnetu zo strany dlžníka. Súd arbitrárne posúdil uzatvorenie dohody o poskytnutí služby za neprijateľnú podmienku, pričom dlžník - odporca ju v priebehu splácania úveru využil - požiadal odklad splátok č. 11. 12. 13. Odporca dobrovoľne uzavrel dohodu o poskytnutí služby, ktorá nie je podmienkou uzavretia zmluvy o RU, zaplatil za jej poskytnutie a následne v priebehu splácania ju aj riadne využil.

Žalobca namieta aj nezákonný postup v súvislosti s posúdením údajnej absencie jednotlivých náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere. Ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. nebolo zo strany súdu podľa názoru žalobcu správne vyložené a aplikované.

Citujúc uvedené ustanovenie mal za to, že pre jeho aplikáciu sa vyžaduje absencia všetkých, tam zdôraznených náležitostí. Oddeľovník medzi jednotlivými náležitosťami evidentne nahrádza spojku „a“ (čo je zreteľné z časti „podľa odseku 2 písm. a), b), d) až i), k) a D“). Použitie spojky „a“ predstavuje konjunkciu, teda podmienku vyžadujúcu, aby boli súčasne splnené nejaké podmienky: v tomto prípade aby chýbali všetky tam uvedené náležitosti.

Uvedenému výkladu nasvedčuje aj to, že zákonodarca v texte právnej normy používa pojem „náležitosti“ pri chýbajúcich častiach zmluvy, a nie „niektorá z náležitostí a podobne. Z toho vyplýva, že z hľadiska štruktúry právnej normy a jej vyjadrenia je nesporné, že pre aplikáciu daného ustanovenia musia chýbať všetky tam uvedené náležitosti, a nie len niektorá (niektoré) z nich. To ale v tomto prípade konštatované nebolo a preto záver súdu o tom, že úver je bez úročným a bez poplatkov správnym a zákonným nie je.

Vo všeobecnosti žalobca uvádza, že „listina“ ako materiálny nosič určitého obsahu (v tomto prípade právneho úkonu, teda prejavu vôle smerujúce k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností, ktoré s týmto prejavom vôle právne predpisy spájajú) môže pozostávať aj z niekoľkých strán.

Z hľadiska ustanovenia § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpísované. Rovnaký záver prijíma aj právna prax napr. Podpis alebo parafovanie jednotlivých strán je pritom žiaduce, ale nie nevyhnutné (Neue F. I. 1999, 1105) . alebo „Celistvosť listiny je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín napr. zošitím alebo zviazaním nie je v takom prípade potrebné. Na celistvosť listiny možno usudzovať z priebežného číslovania strán alebo z číslovania ustanovení zmluvy, vzájomných odvolávok, obsahovej súvislosti textu, jednotnej formy písma alebo z iného označenia, ak je tým vylúčená ďalšia manipulácia s textom.

Z článku 7., ods. 7.1 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje jeho neoddeliteľnú súčasť.

Zmluvná sloboda účastníkov zmluvy zahŕňa nielen právo uzavrieť zmluvu s určitým obsahom, ale aj právo dohodnúť sa na mechanizme vzniku zmluvy, ako a čím bude zmluva tvorená a pod. Obsah zmluvy ako právneho úkonu je možné určiť aj odkazom na iné ustanovenia (typicky všeobecné obchodné podmienky, interný predpis v nejakej spoločnosti a pod.). Uvedené podporuje aj rozsudok NS ČR publikovaný v časopise Právni rozhledy, číslo 4, ročník 199 na str. 204, sp. zn. 3Cdon 1396/96 a tiež rozsudok sp. zn. 33 Odo 714/2001, uverejnený pod číslom X/XXXX Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, na ktoré poukázal žalobca. V kontexte posudzovania otázky, čo a ako tvorí obsah zmluvy je

podľa názoru žalobcu podstatné aj určenie, čo bude a má tvoriť zmluvu. V tomto prípade je nesporné, že zmluva zahŕňa ako svoju súčasť aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

K údajnej absencii náležitosti - konečnej splatnosti úveru poukázal žalobca na to, že údaj o konečnej splatnosti úveru vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoriacom súčasť zmluvy.

Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú, kedy jej predmetom je poskytnutie úveru a za dohodnutých podmienok poskytnutie revolvingu. Táto skutočnosť z hľadiska racionálneho výkladu zákona znamená, že konečnú splatnosť úveru (revolvingu, ktorý predstavuje v podstate ďalší úver) je vždy možné určiť s ohľadom / pre úver (revolving). Prakticky teda, ak dôjde k poskytnutiu úveru, tak dlžník vie, kedy je konečná splatnosť úveru. Ak počas trvania zmluvného vzťahu dôjde k poskytnutiu revolvingu, potom tiež po jeho poskytnutí vie, kedy je konečná splatnosť.

Údaj „konečná splatnosť úveru“ predstavuje tzv. informačnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Informačná vlastnosť daného údaju spočíva v tom, že slúži na informatívny účel pre spotrebiteľa; nie je však z hľadiska podstatných náležitostí úverového vzťahu (výška úveru, splatnosť, úrok/odmena) rozhodujúca. Tomu zodpovedá aj dôvodová správa k zákonu číslo 568/2007, podľa ktorej Nakoľko cieľom novely zákona je najmä zvyšovanie informovanosti spotrebiteľov, bolo potrebné zlučiť, zmeniť a doplniť § 4 ods. 2 a 3, ktoré upravujú náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.“

Konečná splatnosť úveru vyjadruje informáciu, kedy má byť úver - za predpokladu dodržiavania zmluvy - uhradeným a dôjde k zániku záväzku. Ide o informáciu o tom, kedy spotrebiteľ pri dodržiavaní zmluvy sa svojho záväzku zbaví (jeho splnením). Z materiálnej stránky ide teda o údaj obsahovo zhodný s údajom Dátum splatnosti poslednej splátky. Pretože pri splnení vyššie uvedeného, teda riadnom splnení záväzkov zo zmluvy, v deň splatnosti poslednej splátky a jeho dodržaní dôjde k uhradeniu úveru.

Aj v článku 4., ods. 4.6 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere sa uvádza, cit. „Úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude Dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru.“ Avšak aj bez uvedenia uvedeného a len z Dátumu splatnosti poslednej splátky je každému priemernému spotrebiteľovi zjavné, aký je deň konečnej splatnosti. Priemerný spotrebiteľ (ako základný pojem spotrebiteľského práva v zmysle luxemburskej judikatúry) je osoba priemerne obozretná, rozhladená a konajúca s normálnou mierou opatrnosti a vedomosti o dôsledkoch svojho konania.

V Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sa tiež uvádza Dátum splatnosti poslednej splátky. Uvedený údaj vyplýva aj z dátumu splatnosti splátok tak, ako to vyplýva z bodu 6 zmluvy. Oznámenie podľa vôle účastníkov tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy.

Určiť uvedený dátum v čase podania žiadosti o poskytnutie revolvingového právna úprava nielen nevyžaduje, ale objektívne sa daný údaj určiť ani nedá. V čase podania žiadosti totiž nie je možné určiť splátkový kalendár z hľadiska toho, kedy nastane presne splatnosť poslednej splátky (problematickým, nie je určenie dňa splatnosti v tom - ktorom mesiaci, ale určenie mesiaca kedy stanovenie tejto skutočnosti závisí od schválenia žiadosti a teda uzavretia zmluvy).

Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi pritom vyjadruje v otázke konečnej splatnosti úveru skutočnosť, ktorá plynie z bodu 5 a bodu 6 samotnej zmluvy. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tento údaj uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je logickým vyústením údajov uvedených v spomenutých bodoch.

Ani záver súdu ohľadne nedostatku ďalšej náležitosti - počet, termíny a výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nie je správnym. Uzavretá zmluva obsahuje stanovenie počtu splátok, ich výšku a termíny splatnosti. Požiadavku na samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti splátok úrokov, istiny zákon nevyžaduje.

Záver súdu popiera aj smernica 2008/48/EHS, ktorej implementácia bola vykonaná zákonom č. 129/2010 Z.z. Z jej ustanovenia článku 10, odstavec 2 písmeno h) vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

Ak by sa konajúci súd dôkladne a v súlade s ust. § 129 Občianskeho súdneho poriadku zaoberal obsahom zmluvy o revolvingovom úvere, potom z obsahu zmluvných dojednaní by zistil že „rozpísanie“ splátky na časť istiny a časť úrokov bolo dokonca obsiahnuté v splátkovom kalendári tvoriacom súčasť oznámenia veriteľa (článok 5., ods. 5.2 zmluvných dojednaní). Teda zo strany navrhovateľa bolo nad rámec zákona a jeho úpravy uvedené, aká časť splátky pripadá na istinu a úrok.

Význam osobitného rozpisovania jednotlivých položiek by mohol súvisieť a byť opodstatneným len vtedy, kedy sa istina a úroky uhrádzajú samostatne (teda v iných termínoch splatnosti, s iným počtom splátok). Vtedy by také rozlišovanie význam malo, z hľadiska informovanosti spotrebiteľa a to práve s ohľadom na okamih splnenia záväzkov. Ak sa však jednou splátkou uhrádza aj istina a úrok, potom záväzok je splnený pripísaním sumy úhrady na účet Veriteľa. Ak by uskutočnená úhrada nepostačovala na ich úplné splatenie (teda celej splátky), potom v zmysle zákonného pravidla sa platba použije najskôr na úhradu istiny a následne na úrok. To znamená, že v prípade ak splátkou sa uhrádza aj istina a úrok nemá rozlišovanie danej splátky na časť istina a časť úrok žiadny reálny a praktický význam.

Navrhovateľ namieta aj závery o absencii náležitosti - celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie.

Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhli rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Predovšetkým uviedli, že žalobca vo svojom odvolaní uvádza nesprávne a zavádzajúce tvrdenia, a to najmä v časti týkajúcej sa maximálnej prípustnej výšky odplaty úveru. Tieto skresľujúce tvrdenia žalobca vyvodzuje z Prehľadu maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery v období od 16. novembra do 15. februára 2010, ktorý súdu predložil spolu s odvolaním. Žalobcovi nič nebránilo predložiť tento dôkaz v konaní pred súdom prvého stupňa, a teda v súlade s koncentračnou zásadou, ako i ust. § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku nie je nato možné prihliadať. Nesprávne je taktiež tvrdenie žalobcu, podľa ktorého mal súd na túto skutočnosť prihliadať „ex offio“, keďže v občianskom súdnom konaní sa uplatňuje zásada kontradiktórnosti, na základe ktorej zodpovedajú za náležité zistenie skutkového stavu účastníci sporu a nie súd, ako i pri uplatnení zásady vyšetrovacej.

Bez ohľadu na to, že na dôkaz predložený žalobcom v odvolacom konaní, podľa názoru žalovaných, nie je možné prihliadať, žalovaní k tomuto dôkazu a tvrdeniam žalobcu, o ktoré sa žalobca opiera, a podľa ktorých „maximálna výška odplaty za rovnaký spotrebiteľský úver, ako bol poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere (výška úveru, doba, splatnosť), bola v zmysle uvedeného 77,76 %“ uvádzajú, že tieto sú absolútne nesprávne. Nesprávnosť tvrdení žalobcu vyplýva z toho, že tento poskytnutý úver zaradil do kategórie „Ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške do 1500,00 eur vrátane so splatnosťou od 1 do 5 rokov“. Nevedno, či k tomuto zaradeniu došlo omylom žalobcu, alebo neznalosťou vlastných Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Q. G. V., s.r.o. (Ďalej len „zmluvné dojednania“), keďže podľa čl. 6 Zabezpečenie úveru Zmluvných dojednaní bol úver poskytnutý žalobcom zabezpečený blankozmenkou. Z uvedeného dôvodu spadá predmetný úver do kategórie „Spotrebiteľské úvery so zabezpečením alebo lízing vo výške do 1500“, ktorá pre úvery so splatnosťou od 1 do 5 rokov stanovuje maximálnu výšku odplaty na úrovni 41,86 %. Je teda nesporné, že výška odplaty dohodnutá v zmluve o revolvingovom úvere prevyšuje maximálnu odplatu, ktorú pripúšťala právna úprava platná a účinná v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere.

V uvedenej súvislosti je teda nevyhnutné poukázať na to, že súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu z dôvodu rozporu odplaty dojednanej v Zmluve o revolvingovom úvere s dobrými mravmi, a to v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Odkaz súdu na aktuálne znenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého došlo podľa názoru žalobcu k porušeniu zákazu retroaktivity, je nevyhnutné hodnotiť len ako výkladové pravidlo odôvodňujúce a preukazujúce judikovaný rozpor odplaty s dobrými mravmi.

Pokiaľ žalobca namieta, že „súd prvého stupňa sa nezaoberal ustanoveniami, ktoré predstavovali základnú právnu úpravu pre posúdenie výšky odplaty“ odkazujúc na ust. § 3 ods. 10,11 zákona o spotrebiteľských úveroch uvádzame, že tieto by bolo možné aplikovať v prípade, ak by dojednaná odplata bola len v rozpore s uvedenými ustanoveniami, avšak v prejednávanom prípade mala byť odplata „dojednaná“ až v tak závratnej výške (takmer 70 %) ročne, že hrubo odporovala dobrým mravom. Neprimeraná odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru je všeobecne považovaná za odporujúca uznávaným pravidlám správania a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vzhľadom na rozhodujúce okolnosti starostlivo posúdil, či konanie účastníka občianskoprávneho vzťahu je v súlade alebo rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednaní odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru je v súlade s dobrými mravmi len taký postup veriteľa, ktorý požaduje od dlžníka (spotrebiteľa) primeranú odplatu, teda primeranú odmenu za užívanie poskytnutej istiny, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby veriteľ poskytoval úvery za neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška odplaty zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov.

Výška odplaty na úrovni takmer 70 % ročne však dosiahla takú úroveň, že došlo k jednoznačnému porušeniu dobrých mravov (uvedené bolo judikované rozhodnutiami viacerých všeobecných súdov SR, ako i neskôr normované zákonodarcom prostredníctvom úpravy § 53 ods. 6 OZ) na základe čoho bolo zo strany súdu nevyhnutné vyvodiť príslušné právne následky v podobe určenia neplatnosti dohody o odplate za poskytnutie úveru a neplatnosti dohody o odplate za poskytnutie revolvingu.

Okrem rozporu odplaty s dobrými mravmi bola potreba zamietnutia návrhu žalobcu odôvodnená taktiež absenciou podstatných náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere.

V uvedenej súvislosti, aj práve na margo záverov prezentovaných súdom prvého stupňa v napádanom rozhodnutí, uvádzame, že podľa ustanovenia § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch musia byť tam vymenované náležitosti uvedené priamo v zmluve, čo vyplýva zo znenia „zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať, teda nepostačuje ich uvedenie v karte klienta a už vôbec nie v oznámení o schválení úveru, ktoré je doručené spotrebiteľovi po jeho prístupí k zmluve, tak ako uvádza súd prvého stupňa. Veriteľ takýmto postupom zásadným spôsobom porušuje svoje povinnosti a práva spotrebiteľa stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch, konkrétne práva spotrebiteľa dané ust. § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch podľa ktorého „musí byť spotrebiteľ oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4 prostredníctvom ustanoveného vzoru formulára pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere“.

Pokiaľ teda ide obsah zmluvy týkajúcu sa úveru opakovane zdôraznil, že v tejto absentujú údaje o podmienkach upravujúcich čerpanie úveru; konečnej splatnosti úveru a celkových nákladoch spotrebiteľa na poskytnutý úver, čo v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že spotrebiteľsky úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a pokiaľ ide o obsah zmluvy týkajúcej sa revolvingového úveru rovnako zdôraznil, že v tejto okrem vyššie uvedeného navyše absentujú taktiež údaje o výške, počte a termíne splátok revolvingového úveru, o ročnej percentuálnej miere revolvingového úveru a o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný revolvingový úver, čo v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch spôsobuje, že spotrebiteľský revolvingový úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaní opätovne uviedli, že rozhodnutie súdu prvého stupňa považujú za zákonné a správne a vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že nie je daný žiaden dôvod na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa a preto žiadali rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať aj náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 a 3 O. s. p. aj s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Účastníci konania uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere dňa 22.12.2009 a následne dňa 29.12.2011 mal žalobca poskytnúť ďalší revolvingový úver. Ratifikáciou zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii dňa 1.5.2004 sa stala Slovenská republika členským štátom Európskej únie. Podľa čl. I, aktu o podmienkach pristúpenia Slovenskej republiky odo dňa pristúpenia pre nové členské štáty budú záväzné ustanovenia pôvodných zmlúv a aktov prijatých orgánmi a Európskou centrálnou bankou pred pristúpením a budú sa uplatňovať za podmienok stanovených v týchto zmluvách a v tomto akte. To znamená, že odo dňa pristúpenia Slovenskej republiky k Európskej únii sa pre Slovenskú republiku stali záväznými akty prijaté orgánmi zriadenými Zmluvou o založení Európskych spoločenstiev a Zmluvou o Európskej únii.

Podľa čl. III ods. 1 smernice Rady Európskej únie č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách je zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá považovaná za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vznikajúcich na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa. Za takú nekalú podmienku sa podľa bodu 1 písm.e/ Prílohy tejto smernice, považuje aj požiadavka, aby spotrebiteľ, ktorý nesplnil svoj záväzok, zaplatil neprimerane vysokú sumu, ako kompenzáciu.

Členstvo Slovenskej republiky v Európskej únii a v Európskom spoločenstve predstavuje aj povinnosť dodržiavať komunitárne právo, teda právo orgánov Európskeho spoločenstva. Súčasťou tohto práva je aj smernica Rady 93/13/EHS. Základnou charakteristikou komunitárneho práva je jeho prednosť pred právom vnútroštátnym, čo vyplýva aj z rozhodnutia Európskeho Súdneho dvora vo veci 6/64 Flaminio Costa c/a E.N.E.L., z ktorého okrem iného vyplýva, že pred vnútroštátnym súdom sa nemožno dovolávať žiadneho vnútroštátneho predpisu, ktorý by bol v rozpore s komunitárnym právom, inak by bola ohrozená aplikácia komunitárneho práva, ktorá je nevyhnutným predpokladom na uskutočňovaní cieľov zmluvy o založení EHS.

Odvolačný súd zastáva názor, že súd prvého stupňa správne posúdil Zmluvu o úvere, z ktorej žalobca uplatnil svoje právo ako zmluvu spotrebiteľskú, pričom toto právne posúdenie zmluvy nenamietal ani žalobca.

Žalobca namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/, podľa § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ O.s.p. t.j. že účastníkovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolačný súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú dané.

Súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe neho správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu vyplývajúceho zo spisu. Na správnosti týchto skutkových záverov nič nezmenili ani odvolacie námietky žalobcu. Napadnutý rozsudok z hľadiska zákonnej požiadavky má riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je akceptovateľné a zrozumiteľné, nesignalizuje možnosť porušenia procesných práv účastníka konania.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva odpoveď na všetky otázky, ktoré pre vec majú podstatný význam, dostatočne, stručne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia.

Odvolací súd vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa preto potvrdil podľa § 219 ods. 2 O. s. p. a stotožnil sa s odôvodnením rozsudku predovšetkým pokiaľ ide o záver súdu prvého stupňa, že pre nedostatok formálnych náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere účastníkov konania, je potrebné tento považovať za bezúročný a bez poplatkov.

Ustanovenie § ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu účinnom ku dňu uzavretia zmluvy určuje, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj v tomto ustanovení taxatívne vymenované podmienky, ktoré musia byť splnené pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nesplnenie podmienok má za následok neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere okrem prípadu, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo ak bol spotrebiteľovi na jej základe dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j, k/ a l/, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Vychádzajúc z obsahu spisu v danej veci žalobca nepochybne uplatňoval nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, kde na jednej strane vystupujú žalovaní ako spotrebiteľia a na strane druhej žalobca ako dodávateľ konajúci v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Bolo preto dôvodné na daný právny vzťah aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy ako lex specialis a všeobecnú úpravu obsiahnutú v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

Z obsahu zmluvy o revolvingovom úvere súd prvého stupňa správne zistil, že neobsahuje niektoré náležitosti vyplývajúce z vyššie citovaného zákonného ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., lebo nie je v nej uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 2 ods. 2 písm. i/ zákona, celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (§4 ods. 2 písm. e/) a konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru (§ 4 ods. 2 písm. g/).

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom odvolateľa, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je neplatná len vtedy, ak neobsahuje všetky podmienky uvedené v § 4 ods. 3 druhá veta citovaného zákona. Zo zmyslu a účelu zákona vyplýva, že všetky podmienky uvedené v ustanovení § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch majú význam pre ochranu spotrebiteľa a majú zabezpečiť jeho informovanosť a istotu v súvislosti s poskytnutým úverom, a preto absencia ktorejkoľvek z týchto podmienok by bola na ujmu spotrebiteľa a negovala by jeho ochranu sledovanú práve touto právnou úpravou.

V nadväznosti na vyššie uvedené je potrebné zdôrazniť, že absenciu žalovanými uvedených podmienok v zmluve o revolvingovom úvere žalobca ani nespochybnil, v odvolaní len zaujal iné stanovisko vo vzťahu k ich výkladu, ktorý však odvolací súd nepovažuje za správny.

Súd prvého stupňa správne poukázal na to, že všetky podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ žalobca odkazuje na Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi z 22.12.2009, odvolací súd zastáva názor, že zo zmluvy ani zo všeobecných podmienok poskytnutia úveru nevyplýva, že ide o súčasť zmluvy, že s takýmto postupom veriteľa boli žalovaní ako dlžníci oboznámení a žalobca ani nepreukázal, že toto oznámenie bolo skutočne dlžníkom doručené. Navyše ani toto Oznámenie neobsahuje všetky podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona, pretože neuvádza, ako sa žalobcom určená splátka úveru člení na istinu, úroky a poplatky. Odvolací súd zastáva názor, že ak zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i/ vyžaduje, aby v spotrebiteľskej

zmluve bola uvedená „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, nie je podstatné, že všetky tieto zložky splátky platí dlžník naraz, podstatné je, aby zo zmluvy vyplývalo členenie podľa tejto zákonnej úpravy.

Z týchto dôvodov je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a tým, že žalovaní zaplatili sumu vyššiu (2 797,98 eur), ako bola suma úveru skutočne poskytnutá žalobcom (1 915,54 eur podľa karty klienta), súd prvého správne rozhodol, keď žalobu zamietol, lebo nárok uplatnený žalobcom nie je dôvodný. Odvolací súd sa preto ďalšími námietkami odvolateľa týkajúcimi sa odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru už nezaoberal, lebo boli vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie bez právneho významu.

Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa o neplatnosti odplaty za odklad splátok z dôvodov, ako ich uviedol súd prvého stupňa a na ktoré odvolací súd odkazuje.

Pokiaľ žalobca argumentoval tiež tým, že zmluvou o revolvingovom úvere poskytol žalovaným úver vo výške v zmluve uvedenej a z tohto úveru bol v rámci započítania uhradený poplatok vo výške 218,39 eur (141,31 eur a 77,08 eur), súd prvého stupňa správne vyhodnotil toto zmluvné dojednanie o výške poplatku za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok úveru ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a odporujúcu dobrým mravom, a preto žalobca nemá nárok na jeho zaplatenie. Započítanie tejto sumy do sumy úveru nebolo dôvodné a správne súd prvého stupňa vychádzal výlučne z reálne poskytnutej sumy úveru 1 915,54 eur.

Odvolací súd zastáva názor, že podmieňovanie poskytnutia úveru a schválenia úveru poplatkami, navyše poplatkom za dohodu o poskytnutí služby - odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve, pretože bez toho, aby nastala skutočnosť možnosti odloženia splátok, žalobca už v deň podpisu zmluvy o úvere vyinkasoval od žalovaných uvedený poplatok za túto službu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny vrátane výroku o trovách konania, o ktorých súd prvého stupňa rozhodol v súlade s platnou právnou úpravou.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal žalovaným v I. a 2. rade, ktorí boli v odvolacom konaní plne úspešní, trovy účelne vynaložené na bránenie práva vo výške 43,73 eur. Priznané trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu) z tarifnej hodnoty veci 1 389,06 eur, ktorá bola predmetom odvolania, vo výške 71,37 eur. Keďže išlo o zastupovanie dvoch osôb, žalovaní žiadali priznať odmenu zníženú o 50%, t. j. v sume 35,69 eur za jeden úkon právnej služby a režijný paušál 8,04 eur. Odvolací súd nepriznal žalovaným náhradu za ďalší uplatňovaný úkon právnej služby - vyjadrenie, pretože právny zástupca žalovaných v ten istý deň podal súdu dve písomné podania, napriek tomu, že tak mohol urobiť jedným podaním.

Priznané trovy odvolacieho konania je povinný žalobca nahradiť žalovaným do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalovaných (§ 149 ods. 1 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.